

บทนำ

สำหรับหญิงสาวในแคว้นหนานโจว เทศกาลชี่เฉียว* ในวันที่เจ็ดเดือนเจ็ดตามจันทรคติของทุกปีจัดเป็นเทศกาลที่มีความสำคัญมาก เพราะวันนี้ถือเป็นเทศกาลแห่งความรัก

ภายใต้หมู่ดาวอันสุกสกาว พวกนางจะจัดเตรียมดอกไม้และผลไม้เพื่อถวายแด่แม่น้ำ อธิษฐานต่อเทพแห่งโชคชะตาด้วยความจริงใจ ใฝ่ปรารถนาถึงความสุขของตน จากนั้นก็จะจุดไฟในกระทงแล้วปล่อยให้ลอยไปตามลำน้ำสี่มรกต

และก็มีเพียงวันนี้เท่านั้นที่พวกนางจะมีข้ออ้างเต็มที่ในการออกนอกบ้าน เดินเที่ยวเตร็ดเตร่จนถึงเที่ยงคืนจึงจะนั่งรถกลับบ้านได้โดยไม่ถูกบิดามารดาคัดค้าน

* เทศกาลชี่เฉียว หรือวันแห่งความรักของชาวจีน มีต้นกำเนิดจากตำนานนางฟ้าองค์ที่เจ็ดซึ่งมีความสามารถในการทอดผ้าลงมาเที่ยวเล่นบนโลกมนุษย์ และได้พบกับหนุ่มเลี้ยงวัว ทั้งสองจึงอยู่ด้วยกันบนโลกมนุษย์ เมื่อสวรรค์ล่วงรู้เข้าจึงจับตัวสาวทอผ้ากลับไป หนุ่มเลี้ยงวัวพยายามจะตามไปหาสาวทอผ้าบนสวรรค์ แต่เจ้าแม่หวังหมู่ใช้ปิ่นทองกรีดลงบนท้องฟ้ากลายเป็นทางขวางเผือกกันไม่ให้หนุ่มเลี้ยงวัวตามขึ้นมาได้ เหล่านกกาเงนเห็นใจในความรักของทั้งสอง จึงบินมาต่อตัวกันเป็นสะพานให้หนุ่มเลี้ยงวัวและสาวทอผ้าได้พบกันบนทางขวางเผือกทุกวันที่เจ็ดเดือนเจ็ดของทุกปี

สงครามใจ

วันนี้เทศกาลซีเจียวที่หนึ่งปีมีเพียงหนเดียวได้เวียนมาถึงอีกครั้ง

ภายใต้ดวงจันทร์แห่งรัตติกาล หญิงสาวในเมืองโจวตู เมืองหลวงแห่ง
แคว้นหนานโจว กำลังฉลองวันแห่งอิสรภาพที่หาได้ยากยิ่งนี้ ไม่ว่าเทพแห่ง
โชคชะตาจะช่วยให้พวกนางได้สมหวังหรือไม่ก็ตาม อย่างน้อยในวันนี้พวก
นางก็มีความสุข

ทันใดนั้นสายตาของพวกนางพลันเลื้อยไปเห็นเรือสำราญที่ประดับ
ประดาอย่างวิจิตรงดงามลำหนึ่งแล่นออกมาจากคูเมืองอย่างแจ่มจ้า

ประทุนเรือแขวนไว้ด้วยผ้าม่าน เสียงดนตรีอันเสนาะโสดอย่างน่า
อัศจรรย์ดังลอดมาจากภายใน

"ท่านหนานจิ้งอ๋องและพระชายากำลังชมจันทร์อยู่นั่นเอง" ผู้ซึ่งไปที่
เรือพร้อมกล่าวออกมาเบา ๆ

ในแคว้นหนานโจว หนานจิ้งอ๋องและชายาเป็นคู่สามีภรรยาที่มีชื่อเสียง
เลื่องลือไปทั่ว

เล่ากันว่าวันใดแดดร่มลมตก หนานจิ้งอ๋องก็จะพาชายาผู้เป็นที่รัก
ออกมาท่องเที่ยว บางคราก็ควมม้าตะบึงไปนอกเมือง ที่ซึ่งทิวทัศน์พร่างพราว
ไปด้วยดอกไม้ป่า บางคราก็ล่องเรือไปตามลำน้ำสิมรกตอันกว้างยาวสุด
ลูกหูลูกตาอย่างเบิกบานสำราญใจ

ผู้ร่ำนั้นมิได้กล่าวผิด ผู้ที่นั่งฟังดนตรีอยู่บนเรือภายใต้แสงจันทร์แห่ง
เทศกาลซีเจียวในคืนนี้ก็คือสามีภรรยาผู้ดังกล่าว

ขณะที่ผู้ซึ่งเป็นชายากำลังเอามือเท้าคาง นั่งใจลอยฟังเสียงขลุ่ยเซียว*
ของมู่จั้นเหยียนอันสามารถสะกดวิญญาณได้

เมื่อหนานจิ้งอ๋องผู้มีนามว่ามู่จั้นเหยียนบรรเลงเพลงจบก็เงยศีรษะขึ้น

* เซียว เป็นชื่อยุขชนิดหนึ่งของจีนที่เป่าจากด้านปลาย

มายิ้มหน่อยๆ ให้ชานา แต่เขากลับต้องแปลกใจที่พบว่าสายตาของชานา
มิได้จับจ้องอยู่บนร่างของเขา กลับทอดมองออกไปนอกผ้าม่าน

ที่แท่นางกำลังใจลอย หาใช่เคลิบเคลิ้มไม่

"เจ้ากำลังมองอะไรอยู่" เขาถามด้วยอารมณ์หึ่งหวง "ไม่กลัวว่าข้าจะ
โกรธหรือ"

"ข้ากำลังมองเถียง" ซุอิทำหน้าที่ทะเล้นใส่ ยิ้มพรายตอบ

"เถียงหรือ" เขาคิดไม่ถึงเลยว่าผู้ที่ทำให้อารมณ์หึ่งหวงของเขาปะทุ
ขึ้นจะเป็นองค์ครุฑข้างกายผู้ที่สนิทสนมกับเขาราวกับพี่น้อง

เขาทอดสายตาออกไปนอกผ้าม่านตามชานา

บนกราบเรือสำราญ เถียงกำลังลอยกระทงลงในแม่น้ำ

แสงไฟจากกระทงในแม่น้ำกะพริบวิบวับดูราวกับดวงดาวบนท้องนา
พวกมันค่อยๆ ลอยห่างออกไปตามระลอกคลื่นสีมรกตจนหายลับไปกับ
ความมืดของราตรีในที่สุด

ทันใดนั้นมู่จั้นเหียนพลันเข้าใจว่าเหตุใดชานาจึงได้ถูกเถียงดั่งดู
ความสนใจไป ลอยกระทงเดิมที่เป็นเรื่องของผู้หญิง แต่เถียงซึ่งเป็นชายฉกรรจ์
กลับมาทำเรื่องเช่นนี้ด้วย มีน้ำเล่า นางถึงได้มองเขาอย่างประหลาดใจ
ประหลาดใจจนลืมฟังเสียงดนตรีอันเสนาะไสตของสวามี

"ทำไมเขาต้องทำแบบนี้ด้วย" ซุอิถามอย่างแปลกใจ

"คงเป็นเพราะคิดถึงใครคนหนึ่งกระมัง" เขาตอบอย่างแผ่วเบา

"เถียงมีนางในดวงใจแล้วหรือ" นางตื่นตะลึงยิ่งกว่าเดิม "แยะแล้ว
ไม่กี่วันก่อนสุหยินของอู่ซ่าหลินบอกว่ามีแม่นางคนหนึ่งชมชอบเถียงเป็น
อย่างมาก อยากให้ข้าช่วยเป็นแม่สื่อให้ แกรมข้ายังรับปากไปแล้วด้วย"

"ทางที่ดีเจ้าอย่ายุ่งเรื่องผู้อื่นจะดีกว่า จะได้ไม่เป็นการหาเหาใส่หัว"
มู่จั้นเหยียนขมวดคิ้ว

"ทำไมล่ะ"

"องค์หญิงอวีชีก็ชื่นชอบเถียงเช่นกัน"

"นางในดวงใจของเถียงก็คือองค์หญิงอวีชีหรือหรือ"

"ที่แท้ก็ไม่ใช่นางนะสิ" เมื่อหวนรำลึกถึงความหลัง เขาก็อดทอด
ถอนใจไม่ได้ "เพื่อปฏิเสศการสมรสพระราชทาน เถียงยอมกรีดไบหน้า
ตัวเองให้เสียโฉมอย่างไม่นึกเสียตาย เดิมทีเขาเป็นหนุ่มรูปงามที่ยากจะหา
ใครเทียมเท่า..."

"กรีดไบหน้าตัวเอง!" ซู่ฉีแอบร้องอย่างตื่นตระหนก "ไบหน้าของเถียง
ไม่ได้เสียโฉมมาตั้งแต่เล็กหรือหรือ"

เมื่อพบองค์กรักประจำตัวผู้นี้เป็นครั้งแรก นางประหลาดใจกับ
เจ้าหน้าที่ที่เขาใส่ไม่เคยถอด หน้ากากเหล็กนั้นส่องประกายโลหะอัน
เย็นยะเยือก ปิดบังไบหน้าอันคมคายนั้นไว้ครึ่งหนึ่ง ทำให้นางเห็นรูปโฉม
ของเขาได้ไม่ถนัด

นางเข้าใจมาตลอดว่าเขาพิการตั้งแต่ยังเล็ก ไม่นึกว่าเบื้องหลังของ
หน้ากากจะแอบซ่อนเรื่องราวอันน่าอสังขวิญหายนี่ไว้ด้วย

"ในเมื่อเขาไม่เต็มใจแต่งงานกับองค์หญิง ถ้าเช่นนั้นนางในดวงใจของ
เขาเป็นใครกันแน่"

เทพธิดาจากแห่งหนใดกันที่ทำให้ชายที่ปกติไม่ค่อยพูดค่อยจาหลง
งมงายได้ถึงเพียงนี้ เพื่อนางแล้วถึงกับยอมขัดพระราชโองการ แล้วยังทำร้าย
ร่างกายตัวเองอย่างไม่เสียตาย...

"ข้าก็ไมรู้เหมือนกัน" มู่จั้นเหยียนส่ายหน้า "รู้เพียงแค่ว่าเป็นหญิงที่
 เกียอิงรู้จักที่เจียงหนาน"

อา เจียงหนานอีกแล้ว ภูเขาสวย สายน้ำใส แผ่นดินมีมนตร์ขลัง ผู้คน
 ดงาม เป็นถิ่นกำเนิดหญิงงามที่ทำให้บุรุษต้องอาลัยอาวรณ์ถึง

"ถ้าเช่นนั้นตอนนี้ผู้หญิงคนนั้นไปอยู่ที่ไหนเสียล่ะ"

"ไม่รู้ เกียอิงบอกแค่ว่านางหายตัวไป"

"หายตัวไป" ซู่อี้เบิกตากว้าง "แล้ว...ทำไมไม่ออกตามหา"

แม้เจียงหนานจะกว้างใหญ่ แต่อาศัยอิทธิพลของจวนหนานจึงอ่อง การ
 จะหาผู้หญิงสักคนหนึ่งไม่น่าเป็นเรื่องยากเลย

"หามาปีกว่าแล้ว แต่ก็หาไม่พบ" เขามองไปที่สายน้ำอันมีดมิต "นี่
 คงจะเป็นสาเหตุที่ทำให้คืนนี้เกียอิงแหวกประเพณี หันมาเป็นฝ่ายอธิษฐาน
 เองกระมัง"

ชายผู้มุ่งายในความรัก ยามอัปจนหนทางก็ทำได้เพียงลอยกระทง
 อธิษฐานขอให้เทพแห่งโชคชะตาช่วยเหลือเพื่อหวังว่าจะได้ข่าวคราวของ
 นางในดวงใจ ทว่าค่าคตินี้ระลอกคลื่นสึมรกดแห่งแคว้นหนานโจวมีกระทง
 นับพันนับหมื่น เทพแห่งโชคชะตาจะมีเวลามารับฟังคำอธิษฐานของเขาหรือ

ลมแห่งรัตติกาลโชนมา เส้นผมและเสื้อผ้าของเกียอิงปลิวไหวไปตาม
 แรงลม สิ่งเดียวบนร่างของเขาที่ไม่ขยับเขยื้อนเลยแม้แต่บ่อยก็คือหน้ากาก
 ไม่มีใครรู้ว่าภายใต้หน้ากากอันเย็นขานนั้นคือสีหน้าเช่นไร

ทุกคนรู้ว่าคตินั้นเขาได้แต่มองออกไปในแม่น้ำ น้ำในแม่น้ำไหล
 เวียนวนไปมองไม่เห็นที่สิ้นสุด เช่นเดียวกับความปรารถนาที่มองไม่เห็นผล
 ของเขา

7

เสียงฝีเท้ามาดังกุกกับ ขบวนรับเจ้าสาวอันยิ่งใหญ่เกรียงไกรดู
ประดุกมั่งกรเอื้องกรายมาจากเป้ยเหลียง ดินแดนที่หิมะตกไม่รู้สิ้น มุ่งหน้า
สู่หนานโจว ดินแดนอันอบอุ่นงดงาม

เหวินต๋านั่งอยู่ข้างเปลวเทียน ดูราวกับว่ากำลังพลิกอ่านหนังสือในมือ
แต่ความคิดกลับลอยไปอยู่อีกแห่งหนึ่ง

เดินทางมาครึ่งเดือน ทิวทัศน์ภายนอกจรดแปรเปลี่ยนไปที่ละน้อย จาก
แรกเริ่มที่เป็นหิมะขาวโพลน จนมาถึงตอนนี้ที่กลายเป็นทุ่งหญ้าเขียวขจี
โจวตูโกล้เข้ามาแล้ว ใจของนางก็ยิ่งว่าอุ่นขึ้นเรื่อย ๆ

ครึ่งเดือนที่ผ่านมาราษฎรของเป้ยเหลียงและหนานโจวต่างพากัน
วิพากษ์วิจารณ์ถึงเรื่องหนึ่ง นั่นก็คือการอภิเษกสมรสเพื่อเชื่อมสัมพันธ์ไมตรี

เพื่อยุติศึกตามแนวชายแดนที่ยืดเยื้อมานานหลายปี เป้ยเหลียงเป็น
ฝ่ายขอเจรจาสงบศึกโดยการส่งของขวัญอันล้ำค่าที่สุดของเป้ยเหลียงมาให้

จักรพรรดิแห่งหนานโจว นั่นคือองค์หญิงเหลียนเฉิง

ทว่าทางหนานโจวกลับไม่รู้เลยว่า 'เหลียนเฉิง' ซึ่งแปลว่ามีค่าควรเมือง นั้นเป็นเพียงราชทินนาม มิใช่องค์หญิงที่แท้จริง หญิงที่ถูกส่งมาอภิเษกสมรส เพื่อเชื่อมสัมพันธ์ไมตรีครั้งนั้นนอกจากมีใบหน้าซึ่งดงามราวกับองค์หญิงแล้ว ชาติกำเนิดกลับแตกต่างกันราวฟ้ากับดิน

นางเป็นเพียงปวราภรับใช้ข้างกายองค์หญิงชื่อว่าเหวินต้า และในยามนี้ จิตใจของนางก็ได้แต่เดินไม่เป็นสำ

เหวินต้ารู้ดีว่าการเดินทางครั้งนี้อันตรายอย่างยิ่ง หาใช่การไปเป็น เจ้าสาวที่มีความสุขไม่ นางต้องแบกรับภาระอันหนักอึ้ง และสิ่งที่กำลังจะไป เผชิญหน้าก็คือห้วงน้ำลึกอันมืดมิด

กำแพงเมืองโจวตูอันใหญ่โตมโหฬารปรากฏอยู่ให้เห็นขอบฟ้าเบื้องหน้า นางไม่มีจิตใจจะอ่านหนังสือมานานแล้ว หนังสือในมือกลายเป็นเพียงของ ประดับไปตั้งแต่สองวันก่อน ในหัวสมองของนางกำลังทบทวนบทเรียนต่างๆ ที่ได้รับการฝึกอบรมในช่วงปีที่ผ่านมา ทั้งวิธีการที่จะรับมือกับแต่ละคน ในโจวตู วิธีการเดิน รวมถึงวิธีการพูดแต่ละประโยคว่าควรทำเช่นไร

"องค์หญิง ถึงจุดพักมาแล้วพะยะคะ คินนี่ขอให้ประทับที่นี้ชั่วคราว แล้วพຽ່ນนี้เข้าค่อยเข้าวังนะพะยะคะ" ขันที่ผู้มีหน้าที่ดูแลเข้ามารายงาน ถึงจุดพักมาแล้วหรือ

รถคันนี้สมเป็นรถพระที่นั่งขององค์หญิง มันเคลื่อนที่อย่างมั่นคง นิ่มนวล กระทั่งรถหยุดลงตั้งแต่เมื่อใดนางก็ยังไม่ทันได้รู้สึกตัว

เหวินต้าหยิบเสื่อคลุมหนังจิ้งจอกแดงที่ตัดเย็บอย่างประณีตขึ้นมาคลุม เพียงแค่ยื่นปลายนิ้วออกไปเบาๆ ก็มีนางกำนัลเข้ามาประคอง

สงครามใจ

ท้องฟ้ายามราตรีของใจดูเหมือนสีน้ำเงินใสได้ถึงเพียงนี้ เมื่อเทียบกับท้องฟ้าอันหนาวเหน็บสีหม่นมัวของเป้ยเหลียงแล้ว มันช่างแตกต่างกันราวฟ้ากับดิน

ยามลงจากรถ นางเห็นท้องฟ้ามีดาวอันสุกสว่างเป็นพิเศษอยู่ดวงหนึ่ง นางรู้จักดาวดวงนี้ ที่เป้ยเหลียงเมื่อนำหน้าหนาวมาถึงก็จะเห็นมันได้ทุกวัน

ทุกอย่างรอบตัวในนาที่นั้นนอกจากดาวดวงนั้น ก็เห็นท่าจะไม่มีสิ่งใดที่เหมือนกับบ้านเกิดอีกแล้ว

เมื่อมองไปยังสิ่งคุ้นเคยเพียงสิ่งเดียวที่เหลืออยู่นางก็ยิ่งเงิบไปพักใหญ่ ราวกับกำลังกล่าวคำอำลา กับทุกสิ่งทุกอย่างในอดีต

"องค์หญิง เชิญเสด็จทางนี้พะยะค่ะ" ชั้นที่ผู้ดูแลเข้ามานำทางพลางส่งเตาพกทองเหลืองสำหรับอังมือให้นาง

"หลีกกง ขอบคุณท่านมากนะ" เหวินต้าส่งยิ้มให้

"องค์หญิงอย่าได้ขอบพระทัยกระหม่อมเลย กระหม่อมสะพร่าไปชั่วขณะ ก่อนหน้านั้นลืมนึกไปว่าองค์หญิงจะทรงต้องการเตาพก" หลีกกงกล่าว

"ถ้าเช่นนั้นใครล่ะที่ผู้คิดได้"

"นายกองเถี่ยพะยะค่ะ"

"นายกองเถี่ยหรือ"

นางเคยได้ยินเกี่ยวกับคนผู้นี้มาก่อน ตลอดการเดินทางในครั้งนี้ทุกคนเอ่ยถึงเขาให้นางได้ยินมิได้หยุดหย่อน

ทว่านางรู้เพียงว่าเขาแค่เถี่ย ไม่รู้ชื่อของเขา ไม่ได้สนใจ และก็ไม่คิดจะไปถามให้รู้เรื่อง

นายกองเถี่ยผู้โด่งดังคนนี้ เล่ากันว่าเป็นผู้บัญชาการทหารราชวงศ์ครักซ์ ที่จักรพรรดิแห่งหนานโจวทรงแต่งตั้งด้วยพระองค์เอง วิทยายุทธ์ของเขาเป็นหนึ่งในได้ห้า ลักษณะท่าทางก็เป็นเลิศ และเขาก็คือหัวหน้าผู้คุมกันขบวนส่งเจ้าสาวในครั้งนี้นี้ด้วย

การที่จักรพรรดิแห่งหนานโจวส่งคนที่เก่งกาจเช่นนี้มาคุ้มครองนาง เห็นได้ชัดว่าทรงให้ความสำคัญกับการอภิเษกสมรสครั้งนี้ และก็เห็นได้ชัดถึงความอันตรายของการเดินทางในครั้งนี้นี้ของนางเช่นกัน

ในแผ่นดินนั้นนอกจากหนานโจวและเป่ย์เหลียงแล้ว ยังมีแคว้นใหญ่น้อยต่าง ๆ อีกมากมาย ไม่รู้ว่ามีคนจำนวนเท่าใดที่หวังจะเห็นการอภิเษกสมรสครั้งนี้ล้มเหลว ด้วยเกรงว่าเมื่อทั้งสองแคว้นมีความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นต่อกันแล้ว จะกลายเป็นศัตรูตัวฉกาจของพวกเขา

ดังนั้นหากจะมีมือสังหารฝีมือสูงส่งซัดดาบออกมาปลิดชีพนางก็ไม่ใช่ว่าเรื่องน่าแปลกใจแต่อย่างใด

ดีที่ตลอดทางปลอดภัยไร้เรื่องร้าย

"เขาช่างละเอียดรอบคอบนัก" เหวินต้าอดไม่ได้ที่จะพยักหน้าแสดงความชื่นชม

"สิ่งที่นายกองเถี่ยนึกถึงหาได้มีเพียงแค่เตาพวกไม่" หลี่กงกยังกล่าวต่อไป

"ตลอดการเดินทางครั้งนี้ เครื่องเสวยและที่ประทับทุกอย่างขององค์หญิงก็ล้วนแต่มีเขาเป็นผู้ดูแล อย่างเช่นอาหารพื้นเมืองที่องค์หญิงเสวยก่อนหน้านี้นี้ และเสื้อคลุมหนังจิ้งจอกที่ทรงคลุมอยู่ตอนนี้ด้วยพะยะค่ะ..."

"เหตุใดนายกองเถี่ยจึงได้ดูแลอย่างดีถึงเพียงนี้เล่า" เหวินต้าตะลึงไป

"โถ ดูพระองค์ตรัสเข้าสิ" หลีกกงเปลือยหัวเราะออกมา "นายกองเถี่ยเป็นคนโปรดของฝ่าบาท ฝ่าบาททรงกำชับให้เขาดูแลองค์หญิงอย่างดี ดังนั้น เขาก็ย่อมจะต้องระมัดระวัง รอบคอบ และทุ่มเทสติปัญญาทั้งหมดเพื่อดูแลองค์หญิงอยู่แล้วพะยะค่ะ"

"แต่ว่าผู้ชายที่มีจิตใจละเอียดอ่อนดุจเส้นผมเช่นนี้ช่างมีน้อยเสียจริงๆ" นางยังคงชื่นชมเขา

ยกตัวอย่างเช่นการจัดเครื่องเสวยพื้นเมืองให้นางเมื่อวันก่อน ต้องใช้เสวียหลี่หิง* ซึ่งเป็นผักพื้นเมืองของเป่ย์เหลียง พบได้น้อยมากในหนานโจว ก็ไม่รู้ว่าเขาไปหาที่สดใหม่จากที่ใดมาให้คนผัดกับเนื้อพะเส้นเพื่อยกมาให้นาง

เขาต้องเคยได้ว่านางเริ่มคิดถึงบ้านแล้วเป็นแน่ ดังนั้นจึงให้นางได้กินอาหารบ้านเกิด จะรู้สึกเหมือนกับว่ายังอยู่ที่บ้านของตัวเอง

ยังมีเสื่อคลุมหนังจิ้งจอกแดงนี้อีก สวมแล้วเบาพลั่งดงาม อบอุ่น แต่ไม่บอบอ้าว เนื่องจากเสื่อคลุมทั้งหลายที่นางเตรียมมาด้วยล้วนแต่ตัดเย็บในเป่ย์เหลียงอันแสนจะเหน็บหนาว เมื่อมาเจอกับอากาศอบอุ่นของหนานโจว ใส่แล้วก็ออกจะร้อนไปสักหน่อย

"หลีกกง ครึ่งเดือนมานี้ได้นายกองเถี่ยดูแลมาตลอด ข้าอยากจะขอบคุณเขาด้วยตัวเองสักหน่อย" เทวินดำพลันนึกขึ้นได้จึงเอ่ยขึ้นเบาๆ

"องค์หญิงจะขอบพระทัยเขาด้วยพระองค์เองหรือพะยะค่ะ" หลีกกงตกใจเล็กน้อย

"ในเมื่อเขาเป็นผู้บัญชาการทหารราชวงศ์วันหน้าอยู่ในวังก็ต้อง

* เสวียหลี่หิง เป็นพืชตระกูลผักกาด ใบเป็นแฉก ดอกสีเหลือง หนากับอากาศหนาวได้ดี ก้านและใบใช้รับประทาน ชื่อภาษาจีนตั้งตามลักษณะใบที่จะเปลี่ยนเป็นสีแดงยามเมื่อมีน้ำค้างแข็งมาเกาะ